

Holda și negustoria noastră

21 mai 2008

Gili Cârstea

Pilda este cunoscută, și sună astfel:

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a făcut nuntă fiului său. A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă. Și ei, cei poftiți, prietenii împăratului, oameni cu vază, au venit toți la nunta împăratului...”

A, nu sună așa?

Pilda aceasta descrie nunta Mielului, despre care vorbește Ioan în Apocalipsa. Acolo descoperim că mireasa s-a pregătit, iar nunta a avut loc.

Dacă nunta oricum a avut loc, de ce a ales Domnul să spună pilda în această notă tristă, acuzatoare? De ce nu una cu happy-end, care să bucure pe toată lumea?

Pilda aceasta este despre poporul lui Dumnezeu din ultima generație, adică noi. Ea descrie o dramatică încercare a Duhului Sfânt de a convinge biserica Sa din orice vreme să accepte scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Dar fără succes. Generațiile de până acum sunt descrise corect în pildă: „Dar ei n-au vrut să vină.”

Mereu și mereu Împăratul a trimis alți soli, uneori chiar cu „acreditare divină,” spre a fi mai convingător, și mereu cu același apel: „Spuneți celor poftiți: „Iată că am gătit ospățul meu; juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata, veniți la nuntă.””

De aici rezultă că nunta nu poate avea loc fără participarea bisericii, a invitaților. Nu se spune, și este ușor de înțeles de ce, că nunta a avut loc, dar acum urmează ospățul, masa oficială. Nunta despre care vorbește Scriptura este unirea dintre divin și uman, nu masa festivă la marea de cristal.

De fiecare dată reacția bisericii, adică invitații speciali ai Împăratului, a fost negativă: „Dar ei, fără să le pese de poftirea lui, au plecat: unul la holda lui, și altul la negustoria lui.”

Ah, câtă fascinație pentru holda noastră și pentru negustoria noastră cu suflete, și cât de puțin interes pentru nunta Mielului... Și nu vorbesc aici despre afacerile cu care ne asigurăm pensioara pentru vremuri grele. Mă refer chiar la

holda noastră, adică lucrarea lui Dumnezeu, și la negustoria, metodele de marketing, prin care ne dăm peste cap să creștem numeric biserica. Acestea ni se par acțiuni legitime, dar ele nu vor avea niciun rezultat fără participarea la nuntă, adică fără să fim făcuți părtași de natură divină.

Pilda mai vorbește de o categorie de „invitați,” deosebită de cei care și-au văzut înainte de „lucrare,” fără să le pese de nunta Mielului. Ei sunt numiți „ceilalți,” și se pare că au îndeletniciri ceva mai radicale:

„Ceilalți au pus mâna pe robi, și-au bătut joc de ei, și i-au omorât.”

Sună familiar, nu? Vă aduceți aminte cum au fost tratați robii din 1888, când au fost trimiși să cheme pe „invitați” la nuntă? Iată o scurtă descriere despre bătaia de joc:

„La acea întâlnire ei [invitații] au fost însuflețiți de un alt spirit, și nu au înțeles că acești tineri au fost trimiși de Dumnezeu cu o solie pe care ei au tratat-o cu batjocură și dispreț, fără să priceapă că inteligențele cerești privesc la ei... Eu știu că atunci Duhul lui Dumnezeu a fost insultat” (Letter 24, 1892).

„Am fost dusă în casele unde erau cazați frații noștri, unde am văzut multă discuție și sentimente excitate, remarci aspre și ascuțite. Slujitorii pe care i-a trimis Domnul erau caricaturizați, ridiculizați și așezați într-o lumină batjocoritoare. Comentariile... au trecut apoi la mine, iar lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat să o fac era tratată oricum, numai măgulitor nu. Numele lui Willie White era tratat cu ușurință, ridiculizat și acuzat; la fel și numele fraților Waggoner și Jones... Voci pe care am fost surprinsă să le aud, se uneau în rebeliune... voci aspre, hotărâte să denunțe (pe sora White). Dintre toți cei care se exprimau cu atâta cruzime, nici unul nu a venit la mine să întrebe dacă aceste afirmații și presupuneri erau adevărate...” (Letter 14, 1889).

Solii batjocoriți, Duhul lui Dumnezeu insultat, și totuși, biserica se spală pe mâini susținând că ea a primit solia. Dacă a primit solia, unde este nunta? Dacă a primit invitația, de ce continuă să batjocorească, să trateze rău pe solii lui Dumnezeu, și să amenințe pe cei ce răspândesc solia în mijlocul bisericii? De ce sunt tratați „cu pâinea și apa întristării” membrii bisericii care au descoperit solia neprihănită a lui Hristos, și prin urmare nu mai pot să tacă?

V-ați gândit vreodată de ce oare „ceilalți” își bat joc de robi și îi omoară, cu vorba și nu numai? Ce anume îi împinge la acțiuni atât de violente? Au opțiunea să mototolească invitația și să o arunce la gunoi. Dar ce au cu solii, cu trimișii, cu robii, cu poștașii?

Păi au, că ei nu cred în nuntă. Lor împăratul le-a încredințat „holda” și „negustoria,” iar nunta le strică planurile. Tocmai când holdele sunt coapte iar secerătorii sunt puțini, tocmai când negustoria începe să dea roade, acești robi netrebniți vin și spun că lucrarea trebuie lăsată baltă și mers la nuntă.

Cu amărăciune trebuie să recunoaștem că pilda are un final trist. „Invitații,” și unii și ceilalți, nu vor primi chemarea la nuntă, iar cerul va fi obligat să spună despre ei: „Efraim s-a lipit de idoli, lăsați-l în pace” (Osea 4:17). Universul va consemna din nou concluzia de la Minneapolis: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

Curând, nimeni nu știe cât de curând, Împăratul va spune robilor Lui: „Nunta este gata; dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea. Duceți-vă, deci, la răspântiile drumurilor, și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi.’ Robii au ieșit la răspântii, au strâns pe toți pe care i-au găsit, și buni și răi, și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți” (Mat 22:1-10).

Uimirea noastră finală va fi că, în timp ce suntem absorbiți de holda și negustoria noastră, ușa harului se va închide prin surprindere, iar nunta va avea loc cu cei mai improbabili candidați la care ne-am fi gândit vreodată, adică aceia despre care spunea Domnul că „merg înaintea noastră” în împărăție (Mat 21:31).
